

Р. 282.660 Аб.

КОДОНІК

САТИРО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ЖУРНАЛ

ОРГАН НЕЗАЛЕЖНОЇ ДУМКИ

1929 р.

ВАРШАВА

Ч. 2 (12)

„ГОСТИННИЙ ВИСТУП СКРИПНИКА У ЛЬВОВІ“

(Текст на 5-й стор.)

ОДИСЕЯ РЕПЯШКА.

(Продовження).

Візу, візу, дайте візу!

Труля-ля, труля-ля,
Гірка доленька моя:
В Прагу іду — маю пас
Й трохи грошей про запас.

А не маю туди візи!
Кладу річі до валізи
Й на Варшаву пяти мажу:
За два дні там все заладжу.

...Не велика процедура,
А згнила-б найдовща шкура,
Як-би стільки пролежала,
Скільки справа та тривала.

Вісім місяців чекав —
Утка все штурмував;
Все не вірив... Сам пішов,
Голови слідкі знайшов.

В міністерствах, консулятах,
Як колись в царських палатах,
Потом бідаї обливався,
Мені візи добивався.

Оббивали хідники
З ним і наші правники,
Та нішо не поіогло: —
Візи так і не було.

Пожалів я їх безсильник
І пішов слідом свавільник
Шлях зелений розшукати,
"Wisengrün" застосувати.

На Львівському брукові.

Узяв напрям через Львів —
Через Краків вже не хтів,
Щоби знов не забаритись
І на Чехи не спіznитись.

Труля-ля! Прийшов до Львова.
Тут лунає наша мова,
Поміж нею час-від-часу
Москофіли точать ляси.

Був в каварні на сходинах,
Помагав тут при родинах,
Був присутнім на хресті,
Розговляється у гурті.

Гурт — то наша теж громада —
Її бавив пан Завада
З варшавського пантеону
Для пристійності і тону.

Вона тут за кілька років
Зайшла ледве з пару кроків.
В першім — бачив відділ центру
Уснерівського патенту,

В другім — бій за рідну мову
У молитвах слізних Богу
За великі два імена:
Вождя Симона й Євгена.

Кажуть, що злі азіяти!
А чи ліпші-ж уніяти?! —
З-за маленької дрібниці
Не дали служить в церквіші.

Мусіли аж дозвіл мати
Із Денисової кати.
Добре, що отець святењкий
До вкраїнця ще "добренъкій"...

Іду далі, оглядаю,
Та спішу, та спочиваю.
Де не стану — серце беться,
Де не гляну — слоза леться...

Все живе тут веселиться,
Мітінгує, то свариться;
Мрій абстрактних цілі гори
Летять звідси в світ-простори.

Вітер гай густий гойдає,
Галузя сухе скідає,
Поле пахне, сонце гріє,
Небо вшир і вздовж синє.

Святий Юр до неба лине, —
Аж у жилах кровця стигне,
А під Юрим балачки
Про московські болачки.

За „червоним муром“.

Ступна крок я, ступив два —
Інституція нова.
На ній має брудний шмат:
То радянський консулят.

Тут Лапчинський верховодить,
На "Нові Шляхи" виводить
Усіх "мудрих" галилеїв.
Як звичайних дуралеїв.

Дає грощи, всіх лікує,
Ангажменти пропонує,
Всім візити сам складає,
Асамблей відкриває.

Угощає вином, медом
Забиває баки бредом,
Підсолоджує лікьором,
Ласощами і „кав'ором“;

Чайком пельки заливає,
Морд Чупринки замиває,
І смерть тисяч патріотів
Хова в шлунках скарбів.

Студіює тут всі „ізми“ —
Крізь Москви червоні призми,
Розріджує атмосферу,
Українців зводить к зеру.

Ох, та преса!..

Іду далі. Бачу „Діло“
Вивертає кожух сміло,
І проти вітру, що з Волині
Іжть шерсть іще й до нині...

Я гадав, що то забава,
Роздивинись: — „позажна“ спрэа;
Не дають спокійно жити
Певний Петя й Шура Бітій.

Їх „ідейність“, досвід, праца,
Шо до „саітла“ тягнуть Нац'ю —
Лізуть в око лезом списа.
Як Річинський до Дениса!

Іду далі, чимчикую,
Аж... чиєсь зітхання чую...
Дивлюсь вгору, дивлюсь вниз,
Аж то мій приятель „Эза“!

Червоний лис.

Пішов даді, далі йшов.
До Лапчинського зайшов.
Він в умі перебирав,
Кого ще не приєдав.

В рахунках його все вилоє:
— Шо поважне, то ляшилось,
А усе, що-б значіння —
Під радянське єде проміння;

Як його не відкидай, —
Молить, просить — хоче в рай...
Може-б довго ще лічів,
Коли-б я но перебив.

Як узрів мене небога,
Затряслась під ним підлога,
Чи від радощів, чи жаху,
Чи „Колючого“ запаху.

В Альбом Ісакові Мазепі.

Коли пробрешешся от-так,
То будь ти Федь, чи хоч Ісак,
Пишись Феденко, чи Мазепа,—
Однаково: приде халепа!

Й таким самісеньким пером
Присмажать, наче на багатті,
Й учинять справдішній „погром“
Тобі твої-ж колеги й браття...

Таке то, брате, демокраття!...

Я того немов не бачу,
По тамошнім мовлю, плачу...
Консул враз підбадьорився,
Звеселів, розговорився.

Хвалив „рай”, комуну славив,
Москву в приклад усім ставив,
А про Матір-Україну
Хоч одну-б пустив парину...

Висував „чека”, „культуру”,
Сінклера літературу,
Винниченка — в перший ряд,
І... Шевченка — десь... на... зад.

З його слів все добре йшло.
В Львові раз не повезло: —
Збили настрій і гумори
Кооператори-потвори:

Запросив їх в Київ раз,—
Скрізь світив червоний газ—
Взяв з них слово „рай” хвалити,
Щоб Європі пиху збити.

Удостоїв їх пошани:—
Всім обчистив „чемодані”,
Генор їхній перед ляхом
Порівняв з Амануляхом.

А вони — хоч би пів слова!—
Мовчить кожний, як немова,
Мабуть скрадені „вражіння”
Збили серденька в каміння!

Варшавське „око”.

Я послухав і пішов;
В дім до Кедрина зайшов.
Співробітник і редактор
„Розбудови Нації” фактіор

Парубоцький стан покинув—
Жити може заче родинно,
„Добротель” вихваляти,
„Нових-теж-Шляхів” шукати:

І просторами широких,
І ідею глибоких,
І з „державності” — червоних,
І миліших у Мамонни.

На „донцовці”.

Та побачим. — Далі йду.
До Донцова ще зайду.
Наш пан доктор все працює,
Далі „Вістник” редактує.

... — Як не силиться сволота.—
Звучить гостро його нота,—
Мене взяти в совітські ручки —
Я старий на іхні трючки!

Не так вчила мене мати,
Щоб Москва могла зламати!
Як пером я не дошкаю,
Маю шаблю, спис і кулю...

— Добре, батьку! — Далі йду,
До Холодного зайду.
Головний він над малими
Має титул ще й до нині.

Весь обставився церквами
І святими образами,
А на бантинах горища
Планів ріжних кладовища.

Все проекти — мрії, мрії,
Пречудові, золоті
Про єдину школу в краю,
(Нескінчені по звичаю),

Львівським порохом припали..
Про їх знають вже й „вандали”.
Їх ідея й зміст ім сниться
Ta не можуть докупитися.

Як тут консул не підлашив:
Хтів набути і „вітражів”, —
Автор щоб папір купив
Ta проекти закінчив —

Консул певний, що із друку
Проект впаде йому в руку.
Труля-ля, іду я хутко,
Зазирну до пана Дудко.

Цей зайнявся альманахом,
Під Дніпра-Славути дахом,
Губить голову і мислі,
Вірші й твори рукописні.

Шарманщик Скрипник.

Іду далі. Труля-ля!
Спішить тлум на зібрання (?)
Я собі за ним побрів;
Як вийшов — аж скаменів!

Кого тут я не спіткав?!
Професорів — цілий став!
А докторів, директорів,—
Як рибалок десь на морі!

Редактори й адвокати
Зайняли третину хати;
„Дипломати” й патріоти
Більш тулились до темноти.

Поміж ними в три рядки
Сидять попики й жідки,
На гальорці-ж надніпрянці
Від нервозу ломлять пальці.

Перед цим конгломератом
Комісар червоний „фатом”
(Немов з дітками жартує) —
Стан освіти реферує

На Україні. — Мій Ти, Воже,
Та невже-ж і Ти з ним тоже
В одну спілку записався,
Що з протестом не озвався?!

Чом не став в оборону діток?
За розтіння наших квіток
І за Нації образу
Чом не скряв його зразу?!

Обридло слухати брехню
Відійшов. А по мені
Два письменних догадались
Й проти брехень збунтувались.

Дяка, мабуть, таки Богу,
Що Пемонт наш не є вбогий:
Знайшлось дві людині чисті,
З радикалів і фашистів.

* * *

Спішу далі, спотикнувся,
На архівний хлам наткнувся.
Біля нього широ прів
Комісар наших тюхтів.

Пан Шен-Ів-Дрік аж підріс.
Як побачив тут мій ніс.
Обнялися, розцілувались
І хутенько попрощались.

Довго йшов я, всіх минав,
На ніженські налягав:
Як границю перейшов —
Нім пуд золота знайшов!

М. Репяшок.

В АЛЬБОМ „НАЦІОНАЛІСТАМ“

Див. Тризуб Ч. 36, 1929 р.

„СКАЧИ ВРАЖЕ, ЯК ПАН КАЖЕ!“

Хахол, як знаєм, — „не дурак“,
Талановитий і не гордий:
Штурхнуть йому раз-два у морду,
То-кожен Скрипник-вже й скрипак;
Руду утре, а сам утне
Червоної як мак!....

— Не забувайте, братіє, про рідиму,
Про єдину та ще й неділимую...
Вона ж бо, людіс наша лобродій-ка-хі...
Вона покаже, братіє, Новій Шляхі...
І до Руси уярмленої,
Роєдорами ізявленої!....

Скрипак грає — виграває
Щирі слієси виливає,
А з „уярмленої Русі“
Вже чути ладні голоси —
Й кумпанія хоч новелика,
А всеж — троєстая музика:

Скрипак — з Дніпра,
Бубон — з Дністра....
Й гудуть лагідно та собордо
І скрипка, й бубон, і баси
„(Робятушкі пають так сворно!)“
За шмат гнилої ковбаси....

Роллі.

НА СВЯТИ
ЧУПРИНКИ.

Зібралися люде
(Всіх з п'ятнадцять буде),
Стало тісно в хаті —
Гучно на тім святі!

Референти сміло
Взялися за діло.
Вступне слово письне
Прогреміло втішно.

Референт-же другий,
Маланюк безпругий,
Урочистість свята
Кінчив... „рефератом“.

В тому рефераті,
В „Прометея“ хаті,
Маланюк нічого
Не сказав нового,

Прогриміли зранку
Літерати з „Танку“:
Буде вечерника
Памяти Чупринки.

Заправила главі,
То поети славні;
Маланюк і Липа —
„Танк“ без них не рипа.

Відбулася нарада
Липи з камарадом:
Порішили свято
Влаштувати завзято.

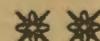
Програм розділили
(Дээго говорили):
Липа — вступне слово,
Маланюк — „без слова“.

Хоч була морока
З тим тяжким бароко —
Було не до сміху...
А „Танку“ на втіху

Влаштували гучно,
Урочисто й бучно
Чупринкове свято
Наші літерати.

Я не був на святі
І боюсь „некстаті“
Лишне говорити,
Щоб Іх не гнівити.

А. Голій.

Історія одного Микити.

«Не можна сонирою гаптувати!»
М. Сріблянський
„Українська Трибуна“.

Був собі Микита. Син незаможного, як писали про нього життєписці, селянина. Хоч, здається, брешуть тії писаки, бо інакше не пропхався-б наш Микита в панство. А він видряпавсь таки на пана благородного.

І розумний був хлопець з Микити, й таланом-хистом Господь його не зобидив. Одна біда-лихогарячий до біса. Серце мав із перцем! Багато читав і чимало писав. Добре, навіть, писав! — Сміливо, чесно й не завжди дурниці.

Та не дурно старі люди остерігають молодь, щоб не читала Біблії—щоб, бува, не здуріти. Не завжди, як побачимо далі, теє читання до добра доводить, бо Микиті читання безрозбірне боком нині вилізає.

Наліг, бачте, наш Микита на Біблію, що правда, Карлову Маркову, тай перегріз її сумлінно він дошки до дошки, та ще й з усіма коментарями, що додали до неї ріжні Бебелі, Кавцькі, Бакуніни, Кропоткіні й Леніні. І не то, щоби здурів, а так у голові йому немов-би туманом пойнялося. Воно й не диво, що коли й сам Карло Маркс відпекувався від марксизму—очевидно, для дурніших од себе свою „біблію“ він компонував.

З роду козацького походячи, мав наш Микита здоровий і сильний мозок. А мозок, чей-же кожному відомо, всенькою людиною керує монархично—у кишок про опінію не запитує й про всі справи все рішає самовладно!... Мабудь, не дурно його „царем у голові“ прозивають... Та після Маркса со чади негаразд почалося з Микитою робитися. Мозок його, видимо, де-шо порідшав і стратив на силі—тверда влада його захиталася, й прийшло до явної революції. Всі частини организму Микитиного, завдяки йому таки самому, духом науки Маркової пройнявшись, марити почали про всяку там соціальну рівність, колективне керування й т. п. і забунтували... Почали, як водиться, розхитувати й підривати авторитет твердої влади мозкової та на чільне місце висувати стали власну, мовляв, суверенність.

„Геть,—кажуть,—з деспотизмом! Не хочемо твердої влади! Попив єси наших соків доволі!“

І одного разу, коли через агітацію повишу мозок здорово таки порідшав і не зміг авторитетно проявити свою силу й тверду владу, то частини ці, збунтовані в спосіб революційний, влаштували мітюжок, по всіх приписах „п'ятихвостки“. — Через вільне, тайне, рівне й т. д. голосування обібрали президію, до якої на голову обібрали товаришку Пані-Стару, а на секретаря товариша Шлунка. Словом, переоцінка всіх цінностей!

Товаришка Пані-Стара, ця можна сказати, бабуся Микитині революції, почала з того, що громогласно виложила всій власний програм, з якого ясно випливало, що основою, на якій в абсолютному значенню поняття, сидить увесь Микита з начинкою,— є вона, товаришка Пані-Стара.

Далі по черзі забирали голос інші учасники мітюжка. Найгостріше виступав товариш Шлунок—за восьми мінус безкошечність годинну працю, соціалізацію й т. і., а Кишки надто гостро проводили думку про колечність Кишкошлункової трудової диктатури. Кінець кінцем, більшістю голосів прийнято було до керування й виконання таку резолюцію:

1. Підписані нище, на всіх і на все начавши, оголошують себе трудовим Кишко-шлунковим сувереном над усеньким Микитою.

2. Монархичну, а тому деспотичну, а значить і ганебну владу мозкову, раз і на завше касується, бо прожити і без мозку можна.

3. Жадних соків цьому буржуєві на прожиток не давати,—хай сохне вражай син!

4. Керувати всіма справами всемикітськими має Висока Директорія в складі трутових членів товаришки Пані-Старої, товариша Шлунка та товариша Афедрока (псевдонім,—прим. Ред.).

5. Очам, вухам, язикові, нервам і всім іншим „спецам“ від нині за обовязок покладається дивитися, слухати, чути, говорити й реагувати лише в інтересах диктатури Трудової Кишко-шлункової Партиї.

6. Руки й ноги урівняти в усіх правах, незалежно від повнимих функцій, на загал-же беручи, всі чотирі кінцівки від нині йменувати „ратицями“.

7. Всіх зусиль докласти до того, щоби шляхом належної агітації та прикладів довести через Кишко-шлункову революцію до відповідної диктатури в усіх інших організаціях, пардон, організмах.

Віртуті Вишивайло.

Карколомні думки веселого фільозофа.

1. Ми лицарі абсурду? — Ні?
Ми... лицарі абсурдні.
2. Великість людини виміряти треба не тим, що вона робила й робить, а лише тим єдине, що вона зробила й чого досягла. Тому відстань од пам'ятника доживотного до черепка острахічного така-ж і та-ж сама, що й од великого та до смішного.
3. Спаливши храм Ефеської Діяни,
На всі віки прославивсь Герострат,
Маняк безумний, величень руїни...
Оскільки-ж сотень крат
Безумніші од нього
Сучасні нам руїнники Вкраїни!...
4. В своїх „Maximes de guerre“ а ні словечка не згадує Наполеон про те, що військо мусить бути демократичним, а вимагає від нього лише боязнь боєздатності.

Після цього він є старорежимник буржуазно-імперіалістичний, а не Наполеон!

„ДЕМОНСТРАЦІЙНИЙ ПОХІД НА РЕДАКЦІЮ КОЛЮЧОК“

Сповідь ізгоя-поета.

Я — не естет... Я — не поет...
Я — так... рифич, писака, нитик...
Так присудив Де-Де — наш критик,
Наш яан думок, авторитет...

Хай так... школа!... А я поетом
Хотів би бути... Бо-ж є в душі
Таке, що піснею, сонетом
Трівожить сон в нічній тиші...

Та ба!... Не ті тепер мотиви,
Бо-ж вік модерний нині є,
Й ніхто моїм старенським співом
Не подражнить чуття своє...

Тепер давай борьби і крові,
Давай проблеми соціальні,
А в мене теми все фатальні
Всесукаїнської любові...

Сини Великої завзяті
(Моі-ж брати-то зриши!)

На мене мечуть грім, прокляття,
А я... кохаю їх в душі...

А тут... Професор, доктор, радник
В патріотичному екстазі
Мене штампують: „Наймн! Зрадник!“
А я... кохаю їх наразі...

Заокеанські патріоти
Мене кленуть: „Чуже сміття!“
А в мене і про них турботи,
І їм віддам своє життя...

Й тим, що не знали букви „ї“,
Але кохались в зброй, в рангах
(Мов папуаси в бумерангах!) —
І тим, і тим чуття мої...

Це — непрактично й нерозумно
В вік кляєової боротьби,
Як брат на брата ладить трумно
Й живуть інстинкти лиш юрби...

Як кожний дбає лише про себе,
Як в серці — зневисть і лють,
І як в кишені — рай і небо,
І до добра забута путь...

Та що-ж робить, коли серденько
Тремтить любовю до людей,
До поневоленої Ненъки
Всіх ворогуючих дітей...

(Це не слова, мої панове,—
Казати легко, гірш — робить...
Мені за ці життя основи
Прийшлося надто заплатити...)

Отже єдиння земляків,
Любов, повага, братня згода,
Зненависть до напастників
Мого забутого народа —

I „тепер життя”, і „динамізм”,
I „філозофський синтез віку”,
„Артизм” і „експресіонізм”,
I „ізми”, „ізми” всі без ліку —

Оце все тут... А що-до форми,
То як про це сказати вам би?
На ті модерні всі реформи
Я не зміню стареньких ямбів...

Як бачите, я — не поет...
Любови лиш адепт ідейний...
Про ню дудницьку в клярнет,
Лише не в „сонячий”, а в „бейний”...
Сікос.

Паризькі думки, або колядники на Петра.

Замісць рецензії на „Відблиски Думки”.

(Цитатами завідти-ж писано).

„Над Тюльп'ярським садом вилискується сонце
немічним промінням. Ні, то не сонце! В тревозі
зоря думкарів, кліросяний співнаціонального па-
растасу, чи пак майстасу. „Відблиски й думки”
ч. I-я. Цюцень 1929”.

Гасло: розпросторність,
велемовність,
одважливість.

А з того всього почали колядувати (у червню!):

— „Назаретянці сумніваються,
Бетлієвці сподіваються,—
Що за непонятні пророки
Поробили кроки?
То не покручі затурбовані,
Не оповідачі цивілізовані,—
Нові реформатори, як з бодні,
Лізуть сьогодні!
Співають ворохобну пісню:
На укр. культуру — ачхи, ачхи!
Ачхи — на ортографію
Ачхи-ачхи на традиції літератури,
Усім утрить носа
„Спорудники Космоса”!

Чи-ж не мила дитинка уродилася на Паризь-
кім бруку? Та ще й радить: „Щенись мій, знеси-
лений люде!” Е ні, дитинко, нам вистачить, що
тебе вродило!

Далі, говорячи певне про той свій напучняви-
лий і високомовний журналчик, кажуть „Бумкарі”:

— „Впадуть оті хмари драглями!”
Впадуть, любі дітки, — вваж!

А далі:

— „Здіймемося ми журавлями,
Під небо, в блакітові сні”.
— Здійміться, дітки, здійміться, тільки на го-
лову не наробіть!

Верба.

„НОВІ ШЛЯХИ”.

(Змодернізована рецензія).

З приємністю належить відмітити появу нового журналу, яскраво антибільшевицького напрямку. Нарешті на галицько-русинському загумінкові заблисне свіжий струмок всеукраїнської думки, яка, маємо надію, прохолодить роспалену шовіністичним „Літературно-Науковим Вістником” атмосферу. Підписчикам цього останнього для прохолодження своєї розпаленої уяви редакція „Нових Шляхів” надсилає свій журнал безплатно. Сподіваємося, що така запобігливість викличе лише вдячність панів передплатників.

По „Нових Шляхах” йде з Берлина „Українська Газета”. І все це, уявіть собі, тільки лиш за одну передплату „Літературно-Наукового Вістника”!

Отже, шліть передплату „Літературно Науковому Вістникові” і будете мати: — і африканську спекоту „Донцизму”, і холодок червоний „Нових Шляхів”, і „паощі” загумінкового містечка берлінської „Української Газети”.

А паперу-то скільки, та ще й добрячого! Господині, візьміть під увагу!

Я ТОЙ...

Я той, що випив надто мало
І жде, щоб хтось, бодай, одну підніс;
Я той, що Ів-би зараз сало,
По вітру хто тримає завше ніс.

Я той, кого наш брат не любить,
І тихо в бороду кляне,
Коли мій зір по столиках все блудить,
Аж покіль хтось покличе і мене.

Я той, хто пляшку зразу цупить,
Коли-б і де-б не здібалась вона;
Я той, що кілько мяса злупить
І з ним в зубах і з пляшкою скона.

А. Л-ський.

До ювілею Д-ра Василя Короліва-Старого.

...З нагоди 25 ліття, як вийшла його перша книжка на укр. мові: „Як вибрати коня”...
 („Українпрес”).

Замість вітань, вина й Єлею,
 Лиш підпис цей для ювілею:

Клістиром, пензлем і пером
 Худобу лікував він чверть століття.
 Скоти все товщали, а він худів —
 Наш звіролікарь Королів.

Золотошевицьке сміття поза межами УССР.

НОВИМ ШЛЯХАМ.
Обсмикані віхи на нових шляхах,
Мало з них потіхи й невеликий страх,
Бо ж і ти Антоне, і ти Спиридоне
У Батька Михайла - лише у пятах!

ТЕЛЕГРАМИ І РАДІО.

СТ. МАНДЖУРІЯ. 10.VII. (Вл. кор.) Московські режисери інсценізують нову кіно-фарсу, під назвою „Гакт Келльога“. Поки-що відбувають вправи зі статистами. Головні актори — в Москві та Нанкіні—підзубрюють ролі. Келльог дуже вдевслений.

ЖЕНЕВА. Довідавшись Ліга Націй про московсько-хінський мордобій, почухалася ін корпоре і сказала: „Побачимо, що з того вийде!“ Мордобій триває далі.

ЛЬОНДОН. Обидві Палати одноголосно ухвалили виасігнувати в порядкові позачерговому потрібну суму фунтів штерлінгів на будову нової ескадри, на всякий випадок. З приводу цього Чемберлен послав Мак-Дональду привітальну телеграму.

ЄРУСАЛИМ. Під час демонстрації на честь пакту Келльогового демонстранти арабські змасакрували жідів, а демонстранти жідівські трохи порізали арабів. Довелося вдатися до танків, панцирників, літаків та іншого війська. Ідея пакту торжествує, а сам Келльог од великої радості з лигого став кучерявим.

ВАРШАВА. Всім відоме товариство „Танк“ має переіменуватись у „Спокій“, а товариство „Спокій“ у „Танк“. Всі з великим хвилюванням чекають підтвердження цих відомостей.

ПОЗНАНЬ. Полковник Бабченко-Задрипанський, „вивчивши“ мову італійську, взявся до німецької. Поводі також забуває мову українську.

ПРАГА. Повідомляють, що славнозвісний генерал, доктор, професор, директор, редактор і дипломат Гребенюк є правним заступником не лише гетьманів Скоропадського та Полтавця, а також афганістанського еміра, хинського богдихана, „української нової директорії“ та Микити Шаповала з Галаганом, в на чолі“.

ПОДІБРАДИ. В новому семестрі на інженерному факультеті господарської академії викладатиметься поважною науковою силою курс „Наувко-доносольгії“. Вступна лекція, що відбулася на останньому семестрі, пройшла з великим успіхом.

ПАРИЖ. Для музею ім. С. Петлюри в Парижі надіслано з Варшави такі раритети: 1) Мумію анахтеми, 2) Копію умови Дениса з Борутом і 3) Засушений квітку красномовності одного дуже великого діяча на українській ниві.

ПАРИЖ. Повідомляють про спішу і безповоротну командировку редактора „Українських Вістей“, П. Севрюка до СССР. Втамнічені особи запевняють, що метою подорожі є приєднання Крима та інших теренів з українським населенням до УССР. У слід вихавшому візду „Сугуф“-овців надіслав спеціальне благословлення.

ЛЬВІВ. Тутешні торговельні круги повідомляють, що ціни на ладан до кадила пішли значно вгору через велике запотребування під час побуту тут комисара Скрипника.

ПАРИЖ. Зі спортивних кол повідомляють, що Олімпійський комітет нагородив радника радяського посольства Беєядовського золотою медалею за сяянний рекорд в бігосі з перешкодами.

Хроніка політична.

З більших центрів західної Європи доповіщають „Колючкам“, що на місцевих ярмарках упноважені ліверанти закуповують для своїх патріків білі коні — робиться це в передбаченню скорого урочистого вмаршу до столиць, наколи-б москвинів потовкли хинці.

Де-ято з вождів шалаються з ярмарку на ярмарок власною персоною і навіть не завжди інконгіто — не довіряють ліверантам, щоб ті, бодай, не... переплатили.

* * *

Обачний віддавна М. Шаповал з В. Черновим, виканючиши від чехів та на Русь Триедину заприсягши, що позичку повернуть, — ще перед роком купили на спілку шапину, яку назвали „Федерацією“. Понеже трудно ім на одну шапку у двох верхів сісти, а дс всього обидва вони зроду верхи не їздили, то на пораду спец-Петрова вирішили вони запрягти Й в біду, спеця посадивши за возницю...

„Розбудова Нації“ запевняє, що „Федерація“ зроду білою не була, а лише від новажного віку посивіла; до всього, маючи на правому оці блинду, здоровово забірає вліво.

Од недавнього часу обер-ліверант Пльоткарський доставив кобильчину. Досить баска скотинка. згори аж біжти! Надзвичайна сесія перед-перед-парламенту, після таємного голосування, більшість голосів ухвалила назвати цю кобилку „Демократією“. Де-яку неясність причинила та обставина, що при „Демократії“ є лошиця, дочка невідомого анархіста-індівідуаліста. На пропозицію обер-ліверанта Пльоткарського одноголосно ухвалено назвати лошицю „Анархією“, залишивши Й при „Демократії“ — на той випадок, що коли-б, буває, здохла маті, то вивезе дочка. Щодня їздці й коні тренуються.

Гетьман П. Скоропадський ще од року 1919 заклав у Ванзее власну стадницю. Не зважаючи на всі заходи ляйб-ветеринарів, до цього часу не повелось викохати білу масть — все якось воно — „ні в маті, ні в атца“.

Остряниця-Полтавець — теж „гетьман“ кобиляцький, за браком коня все-ж має замір візажати, — „хоч на сояшникові“, — каже, — „а віду!“ На це Горбанюк: — „не я буду, як я йому ніг не перебиваю!“

“НЕДАВНИЙ ГОСТИННИЙ ВІСТУН СТАЛІНА
У ПАЛЕСТИНИ”

“(Ни болшевики на земр – „Бей лідію – спасай Росію“ ізлучи за допомою Англії працеази
розвідання палестинські питання...”)

Видає і редактує КОЛЄГІЯ.

Druk. Lit. „Saturn“ Marszałkowska 91.

Відповідальний Редактор Л. БИКОВСЬКИЙ.

Warszawa, Bagatela № 3 т. 1.

